

Κι απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των αγίων τα ιερά...

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)



«...Και νυν αντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν»
Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος

Στο γόνατο αποκεφαλίζουν κόσμο, δεν υπάρχει κτηνωδία που δεν διαπράττουν, τρόμος επικρατεί στις δυτικές πόλεις, μήπως εμφανισθεί κάποια αγέλη-ή μοναχικός λύκος- και επιδοθεί σε σκοποβολή επί δικαίων και αδικών, όμως σιγούν ιχθυοπρεπώς οι θιγμένοι, από την λαϊκή ευσέβεια, τζιτζιφιόγκοι του ψευτοπροοδευτισμού. Δειλά και τρομαγμένα ανθρωπάκια, όταν πρόκειται για το Ισλάμ, λεονταρισμοί και διαβολές όταν προβάλλεται η πίστη του Χριστού. Άθεοι και ασεβείς από τα γεννοφάσκια τους, παθαίνουν ψύχωση όταν βλέπουν ότι τούτος ο κατασυκοφαντημένος και εξαπατημένος λαός κρύβει, όπως η ανοιξιάτικη γη τον σάπιο σπόρο, το πατροπράδοτο σέβας, την εμπιστοσύνη στην αγία Ορθοδοξία.

Και επειδή δεν πάσχω από την αίρεση του... «ονοματοκρυπτισμού», όπως την ονομάζει ο παλιός και αξιοσέβαστος δάσκαλος μας πατήρ Θεόδωρος Ζήσης, δεν κρύβω ονόματα μιλώντας γενικώς και ασαφώς, απαριθμώ:

Κάποιος Ψαριανός, βουλευτής, του γεμάτου αναθυμιάσεις «Ποταμιού» με σκουλαρίκι στο αυτί και με μάτι που γυαλίζει από το μίσος για την Εκκλησία, ειρωνευόταν, ο ανεμιαίας συμπεριφοράς πολιτικάντης, τις χιλιάδες Ελλήνων, που έσπευσαν προς προσκύνησιν των ιερών λειψάνων της Αγίας Βαρβάρας. (Κρύβουν κάτι τέτοιοι, κάτω από το κέλυφος του δήθεν αριστερού, την φασιστική τους νοοτροπία. Ενώ όλη τους η βιοτή, βρομάει από πάνω μέχρι κάτω, ότι είναι τυχοδιώκτες και τίποτε άλλο. Η ίδια θλιβερή ιστορία κάποιων, που τα νιάτα τους, τα μοναδικά και ανεπανάληπτα, τα αφιέρωσαν στην ενσάρκωση της μαρξιστικής ιδέας, η οποία αποδείχθηκε όχι απλώς ένα πελώριο φιάσκο, αλλά τερατογονία. Όμως αφού «άντεξαν στα βασανιστήρια, λύγισαν στις προσφορές».

Μόλις αναρριχήθηκαν, εγκαταλείποντας το «αδειανό πουκάμισο» της ιδέας, και γεύτηκαν τα καλούδια της «μπουρζουαζίας», ρίχτηκαν με μανία στην απόλαυσή τους. Όπως έλεγε και ένας ήρωας του Κούντερα «η πιο θλιβερή ανακάλυψη της ζωής μου υπήρξε ότι οι διωκόμενοι δεν είναι καλύτεροι από τους διώκτες». Το μόνο που διατηρούν, ως αναλαμπή από τα ανεόρταστα νιάτα τους, είναι η εκκλησιομαχία. Μπαζώνουν την συνείδησή τους, αποφεύγοντας έτσι και τον εσωτερικό έλεγχο για τις ασωτείες).

Κατά πόδας και ο αρχηγός του, ο νεοφανής τιποτολόγος της πολιτικής Σ. Θεοδωράκης, τον οποίο, όταν τον βλέπουμε να κόπτεται δήθεν για την πορεία της χώρας, μας έρχεται στο νου το γνωστό ανέκδοτο με το σαλιγκάρι.

Βρέθηκε στη σκεπή του υψηλότερου μεγάρου της πρωτεύουσας. Πώς βρέθηκες εσύ εδώ πάνω, το ρωτούν. Και εκείνο εξομολογείται: Έρποντας, γλείφοντας και με τα κέρατά μου!

Κάποιοι θα αντιτείνουν ότι τους ψήφισε ο λαός. Τους προτείνω να διαβάσουν την αιθαλή μελέτη του Ευάγγελου Λεμπέση με τίτλο «περί της τεράστιας σημασίας των βλακών εν τω συγχρόνω βίω».

Επιθυμεί, καταπώς λέει, και τον χωρισμό Εκκλησίας και κράτους, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει, όπως υποψιαζόμαστε, τι εννοεί. Του απαντά ο σπουδαίος Γ. Θεοτοκάς:

«Η Ορθοδοξία, όπως παρουσιάζεται στα μάτια του ελληνικού λαού, είναι θρησκεία εθνική, συνυφασμένη αξεδιάλυτα με τα ήθη του και τον ομαδικό του χαρακτήρα, με το κλίμα και με το άρωμα του τόπου, με τα τοπία του, με την οικογενειακή του ζωή και με τα γυρίσματα των εποχών της χρονιάς. Η οργάνωσή της είναι δημοκρατική, η γλώσσα της θερμή, η ηθική της ανθρωπίνη, ταιριασμένη με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολά της οικεία και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση. Οι μεγάλες εορτές της, ο Ευαγγελισμός, το Πάσχα, ο Δεκαπενταύγουστος, τα Χριστούγεννα και τα Δωδεκάμερα και άλλες, είναι κάθε χρόνο οι μεγάλες μέρες της Ελλάδας, οι μέρες όπου το εθνικό σύνολο αισθάνεται περισσότερο από

κάθε άλλη ώρα την ενότητά του, την αλληλεγγύη του, την αμοιβαία αγάπη των μελών του.

Αυτή η θαλπωρή, αυτά τα ζεστά πνευματικά κύματα που μεταδίδονται ακατάπαυστα, σ' όλην την Ελλάδα, από τους ορθόδοξους ναούς κι από τις βυζαντινές τους ακολουθίες, αποτελούν στοιχείο συστατικό, εκ των ων ουκ άνευ, της ελληνικής ζωής. Για τούτο και δεν μπορεί να νοηθεί στην Ελλάδα χωρισμός Εκκλησίας και Πολιτείας ούτε και υπήρξε εδώ ποτέ αντικληρικό πολιτικό κίνημα, όπως συνέβη αλλού. Επικρίνουμε συχνά την Εκκλησία-κάποτε μάλιστα με μεγάλη δριμύτητα-αλλά την επικρίνουμε από μέσα, σαν μέλη της που απαιτούμε απ' αυτήν να γίνει καλύτερη. Δεν την πολεμούμε σαν να είναι ένα ξένο σώμα, από το οποίο ζητούμε να χωριστούμε».

(«Πνευματική Πορεία», εκδ. «ΕΣΤΙΑ», σελ. 134).

Ερχόμαστε τώρα σε κάτι αμαθέστατα, ανάγωγα και εξασχρεωμένα άτομα που τάχα διασκεδάζουν με τις ανοησίες τους το φιλοθεάμον κοινό: Τους συντελεστές και παρουσιαστές της εκπομπής «Ράδιο Αρβύλα» (ή «Ράδιο Ξεφτίλα»).

«Άνθρωποι παντός εστερημένοι διανοητικού προτερήματος παρακάθηνται εκεί, έχοντας ανήκουστον θράσος αμαθείας... εξευτελίζουν δε και καταρυπαίνουν το (τηλεοπτικόν) βήμα, φλυαρούντες άνευ αισχύνης ό,τι και αν τοις κατεβή εις την μεστήν μωρίας κεφαλήν των», όπως έγραφε εφημερίδα του 19^{ου} αι. για τους τότε βουλευτές.

Ροκανίδια του ψευτοπροοδευτισμού και αυτοί, παρουσίασαν ορθόδοξη εικόνα της αγίας Βαρβάρας να διαλέγεται, μέσω «τρικ», μαζί τους και να κατακεραυνώνει τους «αφελείς και θεομπαίχτες» που συμμετέχουν σε τέτοια πράγματα. Δεν είναι η πρώτη φορά που ξερνούν δηλητήρια κατά της εκκλησίας και ξέρουμε από πού παίρνουν γραμμή και πληρώνονται αυτά τα υποκείμενα. Η Νέα Εποχή τα προσέχει τα τσιράκια της, αλλά φταίνει και οι ανυποψίαστοι ή οι ολιγόφρενοι που τους παρακολουθούν. Το ερώτημα ισχύει και γι' αυτά τα μειρακιώδη γραΐδια: Γιατί δεν τολμούν να στηλιτεύσουν τον λιθοβολισμό μιας γυναίκας μουσουλμάνας, για παράδειγμα, από μαινόμενο όχλο; Ξέρουμε τι θέλουν κάτι τέτοιοι, μας το διδάσκει ο... Μακρυγιάννης.

«-Ήταν ένας μπαρμπέρης φίλος του Κολοκοτρώνη και του Πρωτοσύγκελου κι αλλουνών. Εγώ 'λεγα να πάγω να σκοτωθώ με τους οχτρούς, αυτός γύρευε να μου γκρεμίσει τον βαθμό μου. Του μίλησα δι' αυτό, του κακοφάνη. Είπε ενού ανηψιού του πού 'χε εις το ψωμί και γεμεκλίκια και μας τα 'κοψε. Πήγα και τον έπιασα και το 'δωσα ένα ξύλο διά πεθαιμόν, κι αν δεν πήδαγε από το παραθύρι κάτω ο διοικητής, δεν ξέρω αν έμενε ζωντανός».

Υπάρχει και ο κυρ-Φίλης, που αναρωτήθηκε «τι δουλειά έχουν τα λείψανα να τριγυρνάνε από δω κι από κει». Στην περίπτωσή του ισχύει το υπό του Μ. Βασιλείου ρηθέν «παχεία γαστήρ ου λεπτόν τίκτει νουν». (Εκτρέπομαι σε βαρείς χαρακτηρισμούς, αλλά όταν «πειράζουν πίστη και πατρίδα μου» καπνίζουν τα μάτια μου από οργή).

Να κλείσω παραπέμποντας στον Κολοκοτρώνη.

«Λίγο πριν τον πιάσουν οι Βαυαροί ο Άρμανσμπεργκ, θέλοντας να τον δοκιμάσει, του είπε:

-Έχει πολλούς εχθρούς, στρατηγέ;

-Έχω, παραδέχτηκε ο Κολοκοτρώνης, μα δύο απ' αυτούς στέκονται οι χειρότεροι απ' όλους.

-Και ποιοί είναι αυτοί οι δύο εχθροί σου, ρώτησε περίεργα ο προϊστάμενος των αντιβασιλιάδων.

Ο Γέρος του αποκρίθηκε:

-Ο ένας τ' όνομά μου κι ο άλλος οι δουλεψές μου στο Γένος».

(Κ. Φωτιάδης, «Κολοκοτρώνης», σελ. 13)

Ας μου συγχωρεθεί η σύγκριση, αλλά την ίδια απάντηση δίνει και η Εκκλησία μας στους τωρινούς διώκτες της. «Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά», τραγουδά ο Σολωμός. Εκτός από τους ήρωες, ο ποιητής υπονοεί και «ψάλλει» και για τα κόκαλα, των αγίων των Ελλήνων, τα ιερά. Κι από ιερά λείψανα βγήκε η ελευθερία μας, γι' αυτό και ο λαός τα προσκυνά.

28.05.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/